

Ve své diplomové práci nazvané Podoby paměti v románech Lídy Jorgeové jsem se věnovala románům současné spisovatelky Lídy Jorgeové, která je jednou z představitelk "podubnové generace" portugalských spisovatelů. Její díla jsou kromě kritické reflexe zněná v portugalské společnosti propojena rovněž tématem paměti.

Ve své práci jsem se na základě analýzy dvou románů Pobřeží šepotů a Zahrada bez hranic snažila zjistit, jakých podob v nich paměť nabývá a jakých prostředků bylo využito k jejímu zobrazení. Srovnáním rozdílných pohledů na stejnou skutečnost, které k sobě Lídy Jorgeová v románech řadí, jsem se pokusila dobrat odpovědi na otázku, proč se tato autorka vůbec ztvárněním paměti zabývá.

V románu Pobřeží šepotů nacházíme dvě podoby paměti, reprezentované dvěma pohledy na stejnou událost, vycházející však z nespojitých časů a prostředí. Za pomoci metatextové dekonstrukce jedné části knihy druhou je srovnáván pohled ženský a mužský, evropský a africký, koloniální a kolonizovaný, starý a nový, národní a cizí. Následné porovnání pohledů hlavní hrdinky na události v době jejich dění a s dvacetiletým odstupem nám ukazuje, jak při zpětném pohledu vidíme většinu věcí jinak a často jasněji. Jelikož čas paměť proměňuje, obraz paměti zaznamenané skutečnosti se během let mění.

Pomyslná zahrada představující Lisabon v románu Zahrada bez hranic funguje rovněž jako průsečík, v němž se protíná několik různých pamětí: generační, národní, genderová a umělecká. K zobrazení paměti v románu bylo využito především postmoderního opakování skutečností z různých úhlů pohledu a vztahu mezi realitou a jejím uměleckým ztvárněním, které se marně snaží o co nejvyšší autenticitu.